

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **M.**, nar. X., štátny príslušník Iránu, naposledy bytom v zahraničí B., zastúpený *advokátkou* JUDr. M., N., proti žalovanému: **Riaditeľstvo cudzineckej polície Nitra, Nábrežie mládeže 1, Nitra**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. UHCP-440-3/RCP-NR-2009 zo dňa 18.8.2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S 22/2009-28 zo dňa 24. februára 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S 22/2009-28 zo dňa 24. februára 2010 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. UHCP-440-3/RCP-NR-2009 zo dňa 18.8.2009 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 320,10 € k rukám jeho právnej zástupkyne JUDr. M. v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. UHCP-440-3/RCP-NR-2009 zo dňa 18.8.2009 následného zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu (§ 247 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom.

Podstatným dôvodom nevyhovenia žiadosti žalobcu o udelenie povolenia na prechodný pobyt boli, podľa prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, rozdiely v predmetoch podnikania uvádzané žalobcom na pohovore na príslušnom veľvyslanectve a povoleným predmetom podnikania na území SR. Tento podstatný argument prevzal do svojho rozhodnutia aj žalovaný ako odvolací správny orgán.

Krajský súd uviedol, že vychádzal z obsahu administratívneho spisu. V žiadosti o udelenie prvého povolenia na prechodný pobyt žalobca odôvodnil jediným účelom, podnikaním na území SR. K žiadosti zo dňa 16.2.2009 priložil Spoločenskú zmluvu obchodnej spoločnosti A. s.r.o. so sídlom L. zo dňa 29.12.2008, podľa ktorej predmetom podnikania spoločnosti je kúpa tovaru na účely jeho predaja konečnému spotrebiteľovi alebo iným prevádzkovateľom živnosti a prieskum. Trhu. Takúto činnosť mala spoločnosť zapísaná aj v príslušnom živnostenskom registri. Krajský súd poukázal na to, že predmetná spoločenská zmluva bola vyhotovená nielen v slovenskom, ale aj v anglickom jazyku.

Vyjadrenie žalobcu na konzulárnom pohovore (na ktorom predložil spoločenskú zmluvu), že predmetom jeho podnikania je investovanie do nehnuteľností a poradenské služby všetkých činností, treba aj podľa názoru krajského súdu považovať za zavádzajúce a nepravdivé. Keďže podľa konzulárneho pohovoru žalobca anglicky rozumie veľmi dobre,

napriek nižším vyjadrovacím schopnostiam, je proti logike uvedenie úplne odlišného predmetu podnikania. Z listín nachádzajúcich sa v spise podľa krajského súdu nevyplýva, že žalobca vypočutý v angličtine, ako občan iránskej národnosti mal síce problémy s terminológiou jednotlivých výrazov týkajúcich sa predmetu podnikania. Úplne však postačovalo tieto špecifikovať v súlade s predkladanou spoločenskou zmluvou.

Uvádzaný podstatný rozpor v predmete podnikania možno podľa názoru súdu vysvetliť tak, že žalobca mal iný úmysel svojho reálneho pôsobenia v SR, ako bol tento prezentovaný (a teda oficiálne povolený) v spoločenskej zmluve.

V prejednávanvej veci došlo podľa krajského súdu k naplneniu podmienok vyžadovaných ustanovením § 26 ods. 2 písm. f/ z. č. 48/2002 Z. z. Keďže podľa § 26 ods. 6 citovaného zákona nemá cudzinec právny nárok na udelenia povolenia na prechodný pobyt, poukazujúc aj na hospodárske potreby, resp. prínos podnikateľskej činnosti (§ 26 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona), ku ktorému zaujalo negatívne stanovisko Mesto Nové Zámky, krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za nezákonný, pretože súd ako aj žalovaný vec nesprávne posúdili.

Vyjadril presvedčenie, že na aplikáciu § 26 ods. 2 písm. f/ zákona č. 48/2002 Z.z. nestačí iba uvedenie údajov, ktoré sa javia alebo sú rozporné, ale vyžaduje úmyselné uvedenie nepravdivých údajov, teda, že je nad všetky pochybnosti jasné, že cudzinec musí konať s úmyslom oklamať alebo zaviesť správny orgán. Pokiaľ chcel správny orgán zamietnuť žiadosť účastníka z týchto dôvodov, ktoré uviedol v rozsudku krajský súd (poukázanie na hospodárske potreby SR na základe negatívneho stanoviska mesta Nové Zámky

s prihliadnutím na § 26 ods. 1 písm. a/ zákona, mal možnosť tak urobiť podľa § 26 ods. 2 písm. h/ zákona. Správny orgán aplikoval na dôvody zamietnutia žiadosti žalobcu nesprávny hmotnoprávny predpis.

Pre dokreslenie žalobca uviedol, že o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania z tých istých dôvodov a na základe takých istých podkladov požiadal aj brat žalobcu T.. Obaja sú spoločníkmi v tej istej obchodnej spoločnosti. Odporca obe žiadosti zamietol podľa § 26 ods. 2 písm. f/ zákona z identických dôvodov. V ten istý deň boli rozhodnutia správnych orgánov napadnuté na krajskom súde žalobami, kým jeho vec krajský súd zamietol, žalobe jeho brata vyhovel a rozhodnutie žalovaného zrušil ako nepreskúmateľné a pre nedostatok dôvodov (ako dôkaz žalobca predložil rozsudok Krajského súdu č. k. 11S 99/2009-30 zo dňa 27.11.2009.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Odvolanie žalobcu označil za účelové.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu treba priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13. júla 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických

a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej právnej veci ide o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. UHCP-440-3/RCP-NR-2009 zo dňa 18.8.2009, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Nové Zámky č. p.: UHCP-196-10/RCP-NR-NZ-P-2009 zo dňa 21.5.2009 (o zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania podľa § 26 ods. 2 písm. f/ zákona č. 48/2002 Z.z.) a odvolanie žalobcu zamietnuté.

Podľa § 26 ods. 1 písm. f/ zákona č.48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (účinnom do 14.1.2010) Policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt zamietne, ak cudzinec úmyselne uvedie nepravdivé alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady.

Podľa § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie.

Policajný útvar rozhodne o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt do 90 dní; vo zvlášť zložitých prípadoch možno túto lehotu predĺžiť najviac o 90 dní. Ak ide o cudzinca podľa § 21 a 22, rozhodne policajný útvar do 30 dní odo dňa doručenia žiadosti. (ods. 3).

Na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok, ak tento zákon neustanovuje inak (ods. 6).

Z obsahu spisu súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, odvolací súd zistil, že prvostupňový správny orgán svojím rozhodnutím zo dňa 21.5.2009 žiadosť žalobcu o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky za účelom podnikania podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. f/ zákona o pobyte cudzincov zamietol. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca ako účastník konania nepravdivo uviedol údaje o svojich podnikateľských aktivitách na území SR v konaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania. K takémuto záveru dospel preskúmaním dokladov priložených k žiadosti, z pohovoru s účastníkom konania na Veľvyslanectve SR v Teheráne, ktorý bol porovnaný so stanoviskom Obvodného úradu Nové Zámky, odboru živnostenského oprávnenia zo dna 4.5.2009. Týmto porovnaním boli zistené rozdiely v predmete podnikania týkajúce sa podnikateľskej činnosti účastníka konania v domovskom štáte a predmetu podnikania na území SR, ktoré uviedol v pohovore na veľvyslanectve, kde sa pokúšal zaujať výpočtom viacerých aktivít v oblasti jeho pôsobenia v Iráne, tieto sa však nezhodujú s predmetom budúceho podnikania v Slovenskej republike. V pohovore na veľvyslanectve účastník konania uviedol ako predmet svojho podnikania investovanie do nehnuteľností a poradenské služby s tým súvisiacich.

Žalovaný na základe odvolania žalobcu svojím rozhodnutím zo dna 18.8.2009 rozhodnutie vydané prvostupňovým správnym orgánom potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Podľa jeho názoru prvostupňový správny orgán pri svojom rozhodovaní o žiadosti odvolateľa postupoval v rozsahu a v súlade s ustanovením § 26 ods. 1 písm. a/ z č. 48/2002 Z.z., pričom relevantne prihliadol na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky.

V konaní správneho orgánu prvého stupňa nezistil také nedostatky, pre ktoré by bolo potrebné považovať prvostupňové rozhodnutie za nezákonné, resp. nesprávne.

Žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán pred vydaním svojho rozhodnutia úplne a presne zisťoval skutkový stav veci a zabezpečil si všetky dostupné podklady. Pokiaľ ide o námietky odvolateľa, tieto považoval za neopodstatnené poukazujúc najmä na zásadne odlišné žalobcom deklarované činnosti uvádzané na veľvyslanectve a činnosti, ktoré by mali byť predmetom podnikania v SR. Podľa žalovaného žalobca musí sám najlepšie vedieť, aké podnikateľské aktivity chce vyvíjať, pričom počas pohovoru uvádzal svoju činnosť na území SR len vo všeobecnosti, avšak odlišne ako v spoločenskej zmluve. Tieto údaje obsahovo a vecne sú podľa žalovaného rozdielne, keďže v pohovore ako ťažiskovú činnosť uviedol investovanie do nehnuteľností a poradenské činnosti s tým súvisiace. Hodnotenie týchto skutočností možno preto podľa žalovaného dôvodne považovať za nepravdivé až zavádzajúce. Ostatné námietky žalobcu považoval žalovaný za účelové a ničím nepodložené so zjavnou snahou o interpretáciu záverov konania vo svoj vlastný prospech s cieľom získať pobytový titul na území Slovenskej republiky, ako nedeliteľnej súčasti ekonomicky a obchodné zvýhodneného schengenského priestoru EU a to v prípade takej požiadavky, ktorá podľa § 26 ods. 6 z. č. 48/2002 nezakladá právny nárok.

Z administratívneho spisu žalovaného ďalej vyplynulo, že žalobca podal na Veľvyslanectve SR v Teheráne dňa 16.2.2009 žiadosť o udelenie prvého povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania. K žiadosti pripojil výpisy z registra trestov, výpis z bankového účtu, čestné prehlásenie o poskytnutí ubytovania, spoločenskú zmluvu a list vlastníctva.

Z výpisov z registra trestov vyplýva, že žalobca nemá záznam v registri v Iráne a ani v SR.

Podľa Spoločenskej zmluvy spoločnosti A. s.r.o. so sídlom L. zo dňa 29.12.2008, je predmetom podnikania kúpa tovaru na účely jeho predaja konečnému spotrebiteľovi (maloobchod) alebo iným prevádzkovateľom živnosti (veľkoobchod) a prieskum trhu (čl. IV bod 4.1). Žalobca je spoločníkom a aj konateľom spoločnosti (čl. II. A VIII.).

Podľa čestného vyhlásenia H. a M. B., títo poskytnú pre žalobcu ubytovanie na dobu neurčitú v obci T.. Z výpisu z pripojeného listu vlastníctva č. X. k. ú. T. vyplýva vlastníctvo uvádzaných osôb k predmetnej nehnuteľnosti.

Súčasťou administratívneho spisu je aj záznam z konzulárneho pohovoru realizovanom na Zastupiteľskom úrade SR v Teheráne dňa 12.2.2009 so žalobcom. Pohovor bol uskutočnený v anglickom jazyku s pracovníkom zastupiteľstva, ktorý konštatoval, že žalobca hovoril lámanou angličtinou bez pomoci tlmočenia z perzského jazyka. Anglicky mal žalobca rozumieť veľmi dobre, ale vyjadrovacie schopnosti sú na nižšej úrovni. Ako predmet podnikania a jednu z hlavných pohnútok svojej žiadosti žalobca uviedol investovanie do nehnuteľností a poradenské služby všetkých činností s tým súvisiacich.

Podľa oznámenia Obvodného úradu Nové Zámky zo dňa 4.5.2009, spoločnosť A. s.r.o. ohlásila dňa 21.1.2009 voľné živnosti na predmety podnikania – kúpa tovaru na účely jeho predaja konečnému spotrebiteľovi alebo iným prevádzkovateľom živnosti a prieskum trhu. Takto je predmet podnikania zapísaný v živnostenskom registri (výpis zo dňa 4.5.2009).

Zároveň poznamenal, že podnikateľský subjekt môže vykonávať iba takú činnosť, na ktorú má vydané živnostenské oprávnenie a za podmienok stanovených zákonom č. 455/1991 Zb.

Podľa vyjadrenia Mestského úradu Nové Zámky zo dňa 26.3.2009, vzhľadom na situáciu a vývoj na trhu práce, nie je podnikateľská činnosť žalobcu na území mesta žiadúca.

Žalovaný napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že prvostupňový správny orgán sa dôsledne riadil ustanoveniami zákona o pobyte cudzincov, pričom sa zhodol

s názorom prvostupňového správneho orgánu, že udelenie povolenia žalobcu na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme. V tejto súvislosti poukázal na to, že prvostupňový správny orgán relevantne prihliadol na verejný záujem, osobitne bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby SR, na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo SR a žiadosť žalobcu dôvodne zamietol.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu okrem iného namietal, že dôvodom zamietnutia žiadosti o povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania bolo, že uviedol nepravdivo údaje o svojich podnikateľských aktivitách na území SR.

Prvostupňovému správnenému orgánu vyčítal, že nijako nepreukázal nepravdivosť údajov, ani sa pred vydaním rozhodnutia nepokúsil urobiť kroky k riadnemu a náležitému zisteniu skutočností, potrebných k preukázaniu svojho tvrdenia o nepravdivosti údajov, ktoré mal žalobca uvádzať o svojich podnikateľských aktivitách na území SR. Žalobca zdôraznil, že počas pohovoru na Veľvyslanectve SR v Teheráne jednoznačne uviedol, že jeho firma má byť činná hlavne v oblasti nákupu, predaja, maloobchodu a veľkoobchodu. Z jeho vyjadrenia, že by chcel pôsobiť aj i inej oblasti, nemožno usúdiť, že sa tak stane, a že tak dôjde k porušeniu právnych predpisov SR. Na základe dôvodu, že vo voľnom rozhovore bolo výlučne v teoretickej rovine prejavene „chcenie“ smerujúce do budúcnosti, nemôže správny orgán podľa žalobcu automaticky ho sankcionovať zamietnutím jeho žiadosti o povolenie na prechodný pobyt. Žalobca tiež poukázal na to, že prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadal správny orgán, aby v prípade nedostatkov, nezrovnalostí či potrebných vysvetlení, bol kontaktovaný, správnym orgánom však nebol vyzvaný ani mu nikto nesignalizoval, že nedostatky jeho žiadosti, resp. nevyzval ho nikto, aby sa vyjadril k budúcim aktivitám spoločnosti A., s.r.o. a ktoré sa ako ukázalo, bolo pre správny orgán prekážkou udelenia povolenia na prechodný pobyt. V tejto súvislosti uviedol, že jeho právo, ako účastníka konania, vyjadriť sa k podkladom pred vydaním rozhodnutia bolo jednoznačne porušené.

Z opravného prostriedku navrhovateľa vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom vidí nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že považoval skutkové zistenia správneho orgánu prvého stupňa za správne, dodal, že správny orgán prvého stupňa orgán sa dôsledne riadil ustanoveniami zákona o pobyte cudzincov, pričom sa zhodol s názorom prvostupňového správneho orgánu, že udelenie povolenia žalobcu na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme. V tejto súvislosti poukázal na to, že prvostupňový správny orgán relevantne prihliadol na verejný záujem, osobitne bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby SR, na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo SR a žiadosť žalobcu dôvodne zamietol.

Podľa odvolacieho súdu závery žalovaného o správnosti a zákonnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu boli za situácie, keď žalovaný na námietky žalobcu uplatnené v opravnom prostriedku nereagoval, sú predčasné a z týchto dôvodov, mal krajský súd rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V rozhodnutí žalovaného absentuje predovšetkým vyhodnotenie námietok žalobcu, týkajúcich sa porušenia jeho procesných práv v štádiu správneho konania pred vydaním rozhodnutia. Žalobca prvostupňovému správnenému orgánu vyčítal, že nijako nepreukázal svoje tvrdenie o nepravdivosti údajov ktoré mal žalobca uvádzať o svojich podnikateľských aktivitách na území SR. Poukázal tiež na to, že počas pohovoru na Veľvyslanectve SR v Teheráne jednoznačne uviedol, že jeho firma má byť činná hlavne v oblasti nákupu, predaja, maloobchodu a veľkoobchodu. Z jeho vyjadrenia, že by chcel pôsobiť aj i inej oblasti, nemožno usúdiť, že sa že sa tak stane, a že tak dôjde k porušeniu právnych predpisov SR.

Týmito námietkami navrhovateľa explicitne vyjadrenými v opravnom prostriedku sa žalovaný vôbec nezaoberal, zo strany žalovaného zostali nepovšimnuté.

Rozhodnutie žalovaného tak nereagovalo na podstatné námietky žalobcu pričom nie je z jeho odôvodnenia zrejmé, ako sa s námietkami žalobcu vysporiadal a ako dospel k záveru o zákonnosti a správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, preto jeho rozhodnutie, ktorým potvrdil napadnuté rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a odvolanie žalobcu zamietol, malo byť rozhodnutím krajského súdu ako nepresvedčivé, ale z pohľadu prieskumu súdu ako nepreskúmateľné zrušené.

Keďže tak krajský súd neučinil, dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok krajského ho súdu je potrebné zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd uviedol, že v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V zmysle ustálenej judikatúry, rozhodnutia nemusia dať odpoveď na všetky nastolené námietky účastníka konania, ale musia dať odpoveď na tie, ktoré sú podstatné.

Pretože napadnuté rozhodnutie žalovaného nedáva odpoveď na otázky nastolené žalobcom, dospel odvolací súd k potrebe zmeny rozsudku súdu prvého stupňa a zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného podľa § 220 O.s.p.

Vzhľadom na námietky žalobcu uplatnené v žalobe považuje za dôležité zdôrazniť, ustanovenie § 26 ods. 2 písm. f/ zákona o pobyte cudzincov, ktoré správne orgány na prípad žalobcu aplikovali vyžaduje, aby cudzinec **úmyselne** uviedol nepravdivé alebo zavádzajúce údaje.

Pokiaľ v ďalšom konaní správny orgán na základe vykonaného dokazovania, opätovného vypočutia žalobcu k jeho žiadosti o povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania dospeje k záveru, že v danom prípade prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 26 ods. 2 písm. f/ zákona o pobyte cudzincov na daný prípad, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí vysporiadať s námietkou uplatnenou žalobcom, či prípadný rozpor medzi aktivitami, ktoré má vykonávať na území SR na základe deklarovaneho predmetu činnosti v obchodnej spoločnosti A. s.r.o. so sídlom L. a jeho záujmu podnikat' v budúcnosti aj v iných podnikateľských aktivitách, je možné vyhodnotiť za úmyselne nepravdivé alebo zavádzajúce údaje.

V danom prípade je potrebný preukázaný úmysel, či už priamy alebo nepriamy, konať protispoločensky, teda úmyselne uvádzať nepravdivé údaje a ten zjavne doposiaľ vykonaným dokazovaním preukázaný nebol.

Existencia rozporu (rozdielu) medzi aktivitami deklarovanými žalobcom v spoločenskej zmluve o založení obchodnej spoločnosti, v živnostenskom liste a výpise z obchodného registra s aktivitami, ktoré v budúcnosti chce žalobca na území SR vykonávať nie je možné bez ďalšieho subsumovať pod úmyselné uvádzanie nepravdivých údajov.

Pokiaľ správne orgány v ďalšom konaní budú posudzovať žiadosť žalobcu o povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania aj v zmysle § 26 ods. 1 písm. a/ zákona, takýto postup je v súlade so zákonom. Odvolací súd však dáva do pozornosti, že na posúdenie žiadosti žalobcu je potrebné prihliadať v kontexte ďalších kritérií, tak ako sú vymedzené v ustanovení § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie.

Bez náležitého posúdenia uvedených kritérií, na ktoré má správny orgán prihliadať pri posudzovaní žiadosti žalobcu o povolenie k jeho prechodnému bydlisku za účelom podnikania, sa preto javí názor žalovaného, že udelenie povolenia na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme, ktorý si osvojil aj krajský súd za predčasný, pričom podľa odvolacieho súdu je potrebné, aby v ďalšom konaní bolo zohľadnené nielen hľadisko verejného záujmu, ale aj súkromné hľadisko žalobcu tak, aby v prípade, že žalovaný uprednostní záujem verejný pred záujmom súkromným, bolo zrejmé, akými úvahami sa pri vyhodnotení týchto dvoch hľadísk spravoval a ako vyhodnotil ostatné kritéria posudzovanej žiadosti žalobcu v zmysle ustanovenia § 26 ods. 1 písm. a/ zákon o pobyte cudzincov.

Zákon o pobyte cudzincov nedefinuje pojem verejný záujem. Jedná sa o pojem, ktorý platná právna úprava výslovne obsahovo nevymedzuje, napriek tomu sa najmä v oblasti správneho práva pomerne často používa. Verejný záujem je opakom tzv. súkromného záujmu a z povahy veci je možné odvodiť, že ide o taký záujem, ktorý by bolo možné označiť za všeobecne či verejne prospešný, ktorého nositelia sú síce bližšie neurčení, ale aspoň rámcovo determinovateľní, a to okruhom či spoločenstvom osôb, ako tzv. verejnosť. Tieto záujmy nesmú byť v rozpore s platnými právnymi predpismi, pričom verejné záujmy súvisia s režimom verejného práva, ako i poslaním a úlohami orgánov verejnej moci.

V tejto súvislosti je potrebné v ďalšom konaní zvážiť, či stanovisko Mesta k podnikateľskej činnosti cudzinca je dostatočným podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu o žiadosti cudzinca o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania a či spĺňa atribúty požadovaného kritéria hodnotenia verejného záujmu, vyhodnotenie ktorého zákonodarca zveril do pôsobnosti správneho orgánu, ktorý o udelení povolenia k pobytu cudzinca rozhoduje.

O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu **celkovo v sume 320,10 €** (188,10 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia a 132 € titulom náhrady súdnych

poplatkov za žalobu a za odvolanie). Pri priznaní trov právneho zastúpenia odvolací súd vychádzal z ich vyčíslenia advokátkou zo dňa 20.7.2010.

Trovy konania pozostávajú z:

- odmeny za nasledovné úkony právnej služby:

- príprava a prevzatie veci (september 2009) – 55,49 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.)
- podanie žaloby (8.9.2009) – 55,49 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhl.)
- odvolanie proti rozsudku krajského súdu (24.3.2010) – 55,49 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhl.),

- režijného paušálu – 3 x 7,21 € - 21,63 € (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky),

- zo zaplatených súdnych poplatkov za žalobu v sume 66 € za odvolanie 66 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 13. júla 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová